כבר באה בישראל?

חובבי הספורט

המובהקים האלה נוהגים להתכנס מדי יום שישי בביתו של האמרגן אברהם („פשנל") דשא (קיצוני ימין), לחזות בתחרויות כדורגל, המשודרות במשך שעתיים בטלביזיה המצרית. בין הצופים ה־קבועים ניתן לראות את שחקן הקאמרי אורי לוי, אורי זוהר ואיש רביעיית מועדון התיאטרון ראובן שפר, שאף הוא, כרבים אחרים בארץ, רכש לו מקלט טלביזיה, צופה בו תדירות.

—סמל של מהפכה

אז למה לא לקנות מכשיר טלביזיה ?!"

★ ★ ★

ביירות, קהיר ומקסיקו

יבות אחרות לגמרי הביאו את יובל ליפשיץ (29), צבר המתגורר בגבעתיים והנשוי לקריינית קול־ישראל עופרה סמואל, אל הטלביזיה.

יובל הוא טכנאי רדיו במקצועו. מהיום בו שמע כי מישהו בחיפה הצליח לקלוט שידור טלביזיה מביירות, החל להתעניין במדיום החדש. הוא רכש מכשיר טלביזיה מקולקל, פירק אותו במטרה ללמוד את מבנהו. הוא הצליח להרכיבו ולהפעילו, מכר אותו ורכש מכשיר חדש.

כשעמד יובל בפני רכישת דירה, רכש בכמוהו תחילה דירה גבוהה בגבעתיים, כדי שיוכל לקלוט מאקסימום של שידורים. תוך שנתיים של לימודים והתעסקות בטלביזיה, בהן צבר גם קורס לטכנאי טלביזיה ש־הועבר בארץ על־ידי אורט, הפך יובל לאחד המומחים למדיום החדש בישראל. מקלט ה־טלביזיה שלו קולט בבהירות מאכסימאלית שידורים מתחנות ביירות וקהיר, כשלפע־מים הוא אף מצליח לקלוט שידורים מאי־טליה, ברית־המועצות, הונגריה ורומניה. אחד הלקוחות שלו הצליח אפילו לקלוט שידור טלביזיה ממקסיקו.

מסביר יובל את פשר התופעה של קליטת שידורים מרוחקים בישראל: „גלי הטלביזיה, בניגוד לגלי הרדיו, הם גלים ישרים, ה־מועברים לתחום של קו ראיה בלבד, שהטווח שלו קצר יחסית. גלי הטלביזיה הנקלטים בארץ אינם גלים ישירים. אלה הם גלים הנתקלים בשכבות של אויר ואבק, המשמ־שות כעין רפלקטורים המחזירים את הגלים אלינו."

רוב בעלי מקלטי הטלביזיה בארץ נוהגים להאזין לתחנות קהיר וביירות. הטלביזיה המצרית משדרת בארבעה ערוצים, ששלושה מהם מקבילים ואחד הוא ערוץ נפרד, ה־מעביר שידורי סרטים אמריקאיים על פי רוב. בלבנון פועלות שלוש תחנות נפרדות.

תעמולה ג'מאל עבד אל־נאצר, נשיא מצריים, נואם ב־כיכר בקהיר. נאומיו מועברים ברשת הטל־ביזיה המצרית במלואם במשך שעות רבות.

בידור תמונה מתוך סרט ערבי על עלילות עלי בבה. אך מלבד סרטים אלה מוצגים בקביעות סרטים אמרי־קאיים וצרפתיים בתחנות הערביות השונות.

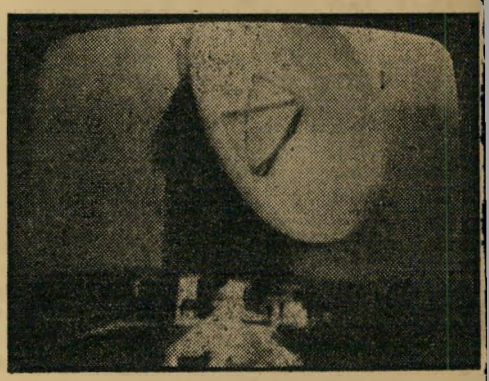

מאורעות זהו מתקן הקליפה הבריטי, באמצעותו נקלטו שידורי הטלביזיה שהועברו מארצות־הברית בעזרת הטלסטאר בשידור לבנוני.

פולקלור ריקודים מזרחיים בטל־ביזיה המצרית. קטעי ה־פולקלור מקרבים את הצופים הישראליים להווי ארצות המרחב, מנפצים דעות קדומות.

קונים והסתכלנו אצל השכנים. ראינו שזה יפה, ואמרנו — כדאי. היום משלמים בעד דירה הרבה אלפים לירות, בח ועד לפרר ז'אק. אני לא יודע אם תהיה אצלנו טלביזיה, אם נוכל להגיע לרמה של־הם. תעמולה גלויה יש מעט מאוד.

„הילדים לא נלהבים במיוחד מזה, בעיקר משום שאינם מבינים את השפה, אבל אותי זה מעסיק מאוד. מה שמעניין בזה הוא, שאתה מתחיל להכיר את שכניך, מתחיל

הם ראו שהם נורא ציבליזה ונורא מו־דרנים."

מספר ראובן שפר: „בדרך כלל הרמה של השידורים המצריים היא אינפנטילית. אבל יומני החדשות שלהם הם פנטסטיים. בשביל הילדים יש תוכניות של מיקי מאוס ויש סרטי בידור באנגלית. הכי אני מב־

סוט מהגל הצרפתי של ביירות. שם אתה רואה מה שאתה רוצה, מקונצרט הכי משו־

ללמוד ולראות את הערבים באור אחר ל־גמרי.

(המשך בעמוד 14)

האחת משדרת בערבית, שניה בצרפתית, ותחנה שלישית — השייכת לבעל הון אמ־ריקאי — משדרת תוכנית מעורבת באנג־לית, צרפתית וערבית. ניתן גם לקלוט את הטלביזיה הסורית, אלא שרמתה נמוכה ו־תוכניותיה משעממות.

★ ★ ★

ויכוחים פומביים ממצריים

מה ניתן לקלוט במקלטי הטלביזיה בישראל, ובאיזו צורה משפיעים השי־דורים על חייהם ודעותיהם של בעלי ה־מכשירים?

דויד כהן, למשל, מאוכזב מאוד מהמכ־שיר שרכש. טוען הוא: „אני מצטער ש־הבאתי אותו. יש כאן המון שטויות, מגני־גות ערביות ארוכות, ריקודי בטן והמון תעמולה. אפילו בתוכנית של ילדים רואים איך שהילדים מתחילים פתאום לרקוד עם תמונה של נאצר. את הדעות שלי על הערבים זה לא שינה בכלל. ערבי נשאר ערבי. רואים תוכנית יפה ובאמצע התוכ־נית רואים איך שהקריין מעשן וזורק את האפר על הריצפה."

הוסיפה אשתו, דבורה כהן: „כל העסק לא כדאי. הילדים לא הולכים מוקדם לישון, רוצים לשמוע ולראות, יושבים עד שתיים בלילה ולמחרת לא יכולים לקום. תמיד יש אורחים ושכנים שבאים לראות ויש המון בילבול מוח."

דעתה של לולה לנציאנו, אם לארבעה ילדים, אשתו של בעל שורת מסעדות מזרחיות בתל־אביב, היא אחרת. אומרת לולה, שעלתה ממצריים לפני 14 שנה: „יש להם במצרים המון תוכניות מעניינות. יש הצגות בשביל ילדים קטנים, תצוגות אופנה, מראים איך לבשל ואיך לעשות קוסמטיקה. הילדים שלי ראו את התמונות, לא חשבו שהערבים כל כך מתקדמים. קו־דם הם חשבו שערבים זה ערבים. עכשיו

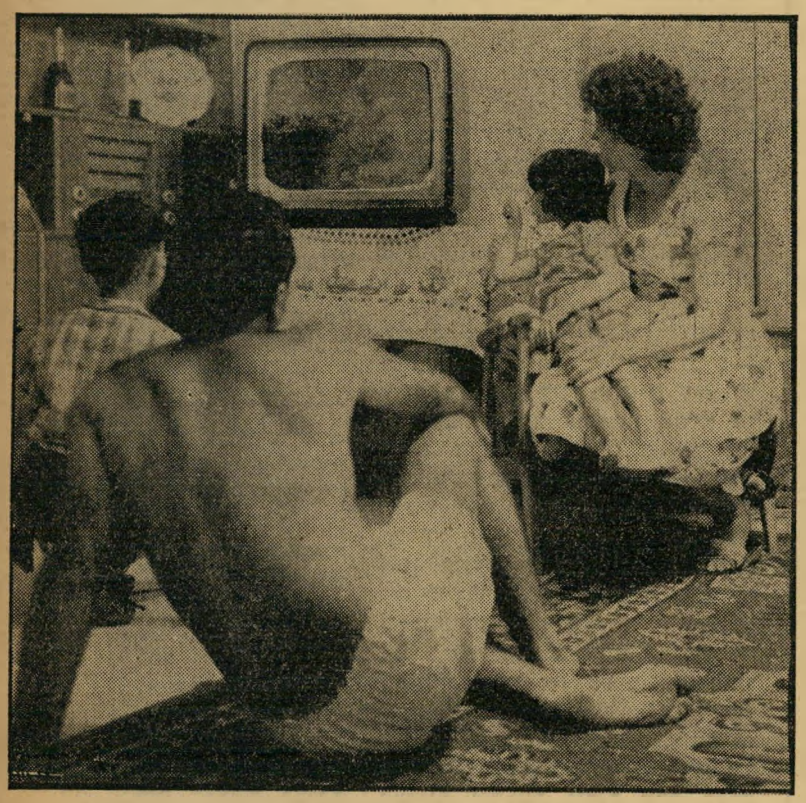

הווי משפחתי משפחתו של נהג בנק דיסקונט, דויד כהן, צופה בשידור במקלט הטלביזיה המותקן בדירתה. תמונה מעין זו אופ־יינית כיום לצורת הבילוי של אלפי משפחות בישראל, המצטופפות סביב המכשיר המבריק.